

Autor: Colin Liddell

Role geopolitiky a zájmů mocných národů a skupin – zejména když se navzájem dostanou do konfliktu nebo naopak rovnovážného stavu – je v národně osvobozeneckých, nacionalistických a dalších podobných politických zápasech trvale podceňována.

Z perspektivy etnonacionalisty jsou skutečnými nepřáteli Evropská unie a USA

Například Kurdové – navzdory tíživé potřebě, spravedlivým požadavkům na vlastní stát a zjevným třenicím mezi jejich sousedy – dosáhnou nezávislosti jen velmi obtížně, dokud pro tři dominantní skupiny, které je obklopují (Turci, Arabové, Íránci a supervelmoci, které je podporují) bude tento vývoj nevýhodný.

Podobný scénář se odvíjí na Ukrajině. Navzdory silným řečem zúčastněných stran je zřejmé, že situace směřuje k novému konsensu, jehož obsahem budou tyto body (1) tichý souhlas s novými hranicemi – např. Krymu jako součásti Ruska, (2) Rusové zastaví další růst nebezpečnějších separatistických tendencí na východní a jižní Ukrajině, (3) Západ poskytne podporu kyjevským liberálům a umírněným na úkor na ukrajinských nacionalistů, (4) přívod plynu zůstane otevřen.

To je škoda, protože rok 2014 má potenciál být svědkem evropské verze „arabského jara“ – což je přesně to, co Rusko, ani EU (což v zásadě znamená dominantní státy EU) a pochopitelně USA, nechtějí.

Ukrajinská revoluce byla důležitá ze tří důvodů:

- (1) Svě vášnivosti
- (2) Svou blízkostí Evropě
- (3) Svým odmítnutím falešné demokracie („postdemokracie“)

Vášnivost: Najdou se hlasy tvrdící, že celá revoluce byla od základů postavena na zahraničních penězích a provedena zákulisními machinacemi operativců CIA atd. To však prostě není v souladu s empirickými důkazy. I když Spojené státy revoluci podporovaly, nelze pochybovat, že šlo o lidové hnutí se širokou podporou, hlavně v Kyjevě a na západě země. *Smiřte se s tím!*

Blízkost Evropy: Ukrajina se nachází v mnoha ohledech blízko středu Evropy – zeměpisně, kulturně či z etnicko-rasového hlediska (možná i více než čtené části západní Evropy díky multikulturalismu a dalším excesům modernity, jakým je např. mizerná architektura.) Stručně řečeno, pro západní gaučové povaleče sledující CNN nebo Fox News se jedná o zřetelný a

názorný příklad povstání bílých lidí, sledujících své zájmy.

Odmítnutí zvoleného prezidenta: Ačkoliv se zdá, že masy si stále uchovávají naivní víru v pravidelný rituál vhození zakřížkovaného listu papíru do temné urny, na instinktivní úrovni si stále intenzivněji uvědomují, že žijeme v postdemokratickém světě, kde jsou ritualizované formy demokracie bezohledně manipulovány politiky, podvodníky a novináři k zajištění oligarchické kontroly nad státem ku prospěchu hrstky. Jistě, Janukovyč byl řádně zvolen, no a? Stejně řádně byli zvoleni Barack Obama a David Cameron. Skromní Asiaté to pochopili už dávno – jak lze vidět na příkladech hnutí „lidové moci“ na Filipínách nebo v Thajsku – protože mívají ohledně politiky mnohem méně iluzí než řadový potrhlý bílý idealista.

Uvedené důvody znamenají, že ukrajinské události mají potenciál rozšířit se do dalších evropských zemí, kde jsme svědky korupce a podryvání zájmů většiny na ještě větší úrovni než v případě Janukovyčova režimu. V mnoha ohledech je zde situace horší, protože Ukrajina byla prozatím z velké části hrůz kolonizace Třetím světem ušetřena.

Řada předních evropských zemí stojí na okraji propasti a mají dostatek problémů, které jim mohou zadělat na vlastní Majdany: obří zadluženost, radikální rozpočtové škrty (**austerity**), etnické napětí, rozčarování politikou a nezaměstnanost mladých.

Ta je vysoká takřka ve všech zemích. V roce 2012 se míra nezaměstnanosti mladých (ve věku 15 – 24 let) pohybovala od 8.1% (v SRN) po 55.3% (Řecko). Měsíční údaje za rok 2013 ukazují **zhoršující se situaci** ve většině zemí, s údaji v rozmezí 7.7% (SRN) až po 59.1% (Řecko). Jak známe kapitalismus, není obtížné odhadnout, že jen minimum pracovních pozic bude uspokojivých nebo dobře placených.

Rozmach EU a způsob jakým je tato nadnárodní síla – ve spolupráci s národními vládami – užívána k potlačování hlasu veřejnosti posílil napříč kontinentem pocit, že politické elity slouží jen vlastním zájmům a postrádají sebemenší vazbu na obyčejné lidi. Proto je řada tradičně menších uskupení (jako UKIP nebo francouzská Front National) na vzestupu.

Ukrajina je důležitá právě proto, že představuje v praxi fungující model možného „evropského jara“. Hlavním problémem, že tento fenomén neslouží zájmům mocných států a skupin, jako tomu bylo v případě Ukrajiny. Zde se k opozici proti Janukovyčovi, štědře financované Spojenými státy, hlásila jak většina obyvatel západní Ukrajiny, tak nejbohatší oligarchové. Nyní se však po Janukovyčově útěku a ruské anexi Krymu pomalu začínají mocenské zájmy shodovat a opět se dostávají do rovnovážného stavu, založeného na výše popsaném konsensu.

I když má úspěšné „evropské jaro“ potenciál svrhnout stávající řád a dokonce vytlačit Ameriku z Evropy, Rusové by nejspíš takovou sílu podpořili jen neochotně. Zaprvé kvůli nepopíratelné animozitě se západními Ukrajinci, kteří teď zemi ovládají a zadruhé kvůli oprávněným obavám, že by se podobný scénář ve formě protiputinovských akcí a nálad mohl odehrát i v Rusku.

Po arabském jaru dospěly ruské zahraničněpolitické kruhy k závěru, že Washington **užívá ve své politice tzv. teorii chaosu**. Podle myslitelů jako Igor Šiškin je tento posun založen na zavržení „lineárně deterministických procesů“ a náhledu na svět jako na „komplexní, dynamický systém složený z národů, států, náboženství atd., který jsou také samy o sobě dynamickými systémy“ a pochopení, že „dynamické systémy nikdy nedosáhnou rovnováhy“ a malé změny mohou vést ke katastrofálním následkům.

Pokud má Šiškin pravdu, obávají se Rusové, že chaos vyhovuje Američanům více než Rusům, což je také v souladu s tezemi Duginova eurasianismu, který zařazuje chaos jako prvek „thalasokratických“ (námořních) mocností v kontrastu se stabilitou a rovnováhou typickou pro „telurokratické“ (kontinentální) mocnosti. To vše navzdory tomu, že USA jakožto hegemon nejvíce profitují ze statusu quo!

Pokud vezmeme v úvahu toto analytické východisko, dospějeme k závěru, že Rusové se obávají chaosu podobně jako evropské a americké elity – přestože představuje nejlepší naději na svržení Američany ovládaného NATO-pořádku.

Pokud se však na takový scénář podíváme objektivně, mohly by kolaps EU, svržení některých vlád v klíčových evropských zemích a odtržení a nezávislost historických národů a územních celků na vlně lokálního nacionalismu nejen podkopat sílu nadnárodních organizací jako NATO a EU, ale také zpřetrhat pouto, které mezi nimi očividně existuje. Rusko by v takovém případě mělo možnost využít své politické a ekonomické síly a zvrátit prohry a ztráty, jež mu byly uštědřeny v období vnitřní slabosti a chaosu na počátku 90. let minulého století.

A skutečně, navzdory pochopitelnému nepřátelství vůči ukrajinským nacionalistům, navazuje Rusko **blízké vztahy** s některými evropskými nacionalistickými uskupeními, včetně francouzské Národní fronty, maďarského Jobbiku a řeckého Zlatého úsvitu, pravděpodobně za účelem vytvoření spojení s „protiunijními“ silami.

Národní fronta usiluje o nahrazení EU a NATO panevropským partnerstvím nezávislých národů, jež by zahrnovalo mimochodem i Rusko a jehož řídicí silou by byla osa Raříž- Berlín – Moskva. Mluvčí Marine Le Pen, Ludovic De Danne nedávno uznal výsledky krymského referenda a v rozhovoru pro Hlas Ruska označil „Krym historicky za součást Matky Rusi.“ Ve stejném rozhovoru se též zmínil, že sám několikrát v loňském roce navštívil Krym. Marine Le Pen navštívila Krym v červnu 2013.

To je vynikající příklad toho, co by bylo možno nazvat kooperativním nacionalismem. (Pro Jobbik je krymské referendum „**názorným příkladem**“) Namísto současného programu Západu izolace a agrese proti Rusku by Evropa zaujmula přirozenou pozici jako evropský *národ*. Skutečným nepřítelem Ruska a všech evropských nacionalistických hnutí je Evropská unie a její program zničení všech národních identit za pomoci zaplavení evropského kontinentu miliony neasimilovatelných imigrantů bez špetky sympatie s evropskou kulturou či

autochtonním obyvatelstvem.

Z perspektivy etnonacionalisty jsou skutečnými nepřáteli Evropská unie a USA. Rusko musí vyvinout větší úsilí v boji s nimi, i kdyby by to mělo znamenat podporu „evropského jara“ inspirovaného Kyjevem.

Článek Colina Liddella **The Ukraine as a Model of a European Spring** byl převzat ze stránek The Occidental Observer.